

Prințesa și zâna de aur

Leul Cel Batran

Continuare la Prințesa și zâna de cleștar.

Auzind că prin pădure, o copilă fericită
Se îndreaptă către casă pe poteca înflorită,
Zâna muntelui de aur își trimise o solie
Să o roage să accepte, musafir ca să îi fie.

O pisică zburătoare, cu trei aripi aurite,
Se porni să o ajungă pe sub razele-nsorite,
Spre a-i înmâna degrabă invitația de aur,
Zămislită de un meșter, cu renumele de faur.

Prin văzduh și printre ramuri, se coboară pe cărare,
Ajutată fiind de frunze și de-a vânturilor boare,
Către Sophia se-nclină și-i sărută obrăjorii
Ce îndată se făcură purpurii ca și bujorii.

- Draga mea, înmiresmată, ca a florilor savoare,
Zâna noastră, cea de aur, te întreabă de vrei oare,
Să o vizitezi, prințesă, în palatul de sub munte,
Unde tu vei fi servită cu un coșuleț de fructe.

Cu vădită bucurie și cu ochi strălucitori,
Scumpa Sophia, degrabă, străbătută de fiori,
Pe-o aripă de pisică se sui cu fericire
Și zbură către castelul ce-aștepta a sa venire.

Ce mai cânturi, ce lumină, peste-a muntelui cunună.
Slujitorii în armură, însoțiți de zâna bună,
Invitați din alte neamuri, arătându-și bucuria
Au sosit cu mic, cu mare, să o vadă pe Sophia.

Iară zâna cea de aur, îi dădu o cutiuță
Și îi spuse cu căldură, sărutând-o pe mânăuță:
- Scumpa mea, Sophi Maria, să nu uiți tu, niciodată,
La părinți, din inimioară, să le-arăți iubirea toată.